

4. KAPITOLA

Callanach sedel vedľa nevýrazného videošpecialistu a snažil sa vyhnúť hromade novín, ktoré niekto ochotne nechal na stole. Musel prejsť záznamy zo štyroch rôznych kamier a zistiť, či na nich niečo pripomína stopu. Našťastie mali časový rámec, ktorý im to aspoň spočiatku ohraničoval.

Prvé dva záznamy boli zo statických kamier, ktoré nikto nekontroloval. Obe snímali prednú časť davu a miesto, kde stál Sim Thorburn, bolo len nejasnou šmuhou v dialke. V ostatných záberoch bolo ťažšie sa zorientovať. V ten deň sa kameraman pohyboval po pódium a striedavo natáčal kapelu a dav. Druhý kameraman sedel na žeriave, ktorý sa používal na zber čerešní, aby mal dynamickejší uhol záberu. Bolo to bolestne pomalé, ale nakoniec sa z masy ľudí vynorila vysoká postava Nieka De Vriesa.

„Zastavte to,“ prikázal Callanach, naklonil sa dopredu a pozorne skúmal obrazovku. „Toto miesto, môžete priblížiť tento sektor?“

Technik ťukol na niekoľko klávesov a oprel sa o operadlo s rukami za hlavou.

„To je všetko?“ spýtal sa Callanach. „Je to príliš rozmazané.“

„Áno, no, viete, ak vo filmoch vždy všetko priblížia, všetko je úplne ostré a vidíte, čo majú ľudia vo vreckách a napísané v poznámkach. To je hlúposť,“ odpovedal technik. „Tu je obraz, ktorý sa skladá z určitého počtu bodov. Môžete si ho priblížiť, ale bude menej ostrý. Keby som mal libru za každý raz, keď som to musel vysvetľovať, bol by som bohatý.“

„Opäť to priblížte a choďte trochu doľava,“ povedal Callanach. „Toto je Sim,“ zdôraznil. „Prehrajte to odtiaľto.“

Keď sa obraz pohol, Callanach videl, ako Sim vyskočil hore a dole na celú šírku obrazu. Obraz bol fragmentárny, ale nepochybne išlo o obeť. Podobne ako mnohí muži okolo neho mal holú hruď, tričko mal pravdepodobne vyzlečené kvôli teplu, ktoré spôsobovali slnko a dav. Sim spieval spolu s kapelou, jednou rukou udieral do rytmu vo vzduchu. Vyzeral uvoľnene a bláznivo. Trochu napravo od neho stála Merel De Vriesová.

„Vôbec netuší, čo sa deje,“ poznamenal Callanach pre seba. Kamera sa začala posúvať doprava a Simova tvár sa presunula na okraj obrazovky. „Nie!“ vykrikoval Callanach. „Príde to teraz. Zastavte to.“ Technik ťukol na medzerník. Callanach preskúmal obraz, ale nenašiel nič nové. „Pustite to ďalej,“ povedal. Nasledovalo ďalšie ťuknutie a Simova tvár skĺzla preč, dostala sa zo záberu, keď doňho niekto prechádzajúci vrazil. „Zastavte to tu! To je ono.“

Callanach si vyplnil biele miesta v hlave. Nenápadne prejde dozadu, vytiahne nôž z vrečka, otvorí ho, ostrým prejde Simovi po holom bruchu, očistí ho pripravenou látkou a zabráni, aby sa krv preniesla na niekoho iného. Zmizne preč, skôr ako obeť dopadne na zem. Páchateľ musel kľučkovať davom. Keby odtiaľ vyrzil priamym smerom, bolo by to príliš pohodlné.

„Pustite to ešte raz,“ prikázal Callanach. Na druhý pohľad bolo jasnejšie, že Sim sa ani neobzrel. Nič ho nerozptyľovalo, s nikým sa nerozprával, nikoho známeho nevidel. Keby sa pred Simovou spodnou časťou tváre predtým, ako sa prikrčil, objavilo niekoľko rozmazaných pixelov tmavej farby a nejasného tvaru, mohli by si myslieť, že ho zavraždil duch. „Chcete mi povedať, že túto časť obrazu nemôžeme zaostriť, však?“ Technik Nik len zdvihol obočie. „Potrebujem čo najlepšie vytlačiť všetky zábery, na ktorých je jeho tvár alebo šmuha.“

Vtom vošiel Tripp s novinami, ktoré čítal cestou.

„Správa z forenzného. Práve prišla e-mailom. Nič také v nej nie je.“

„Ako to myslíte, že nič?“ spýtal sa Callanach.

„Len to, čo je už v pitevnej správe. Obeť nemala v tele žiadne drogy a iba stopové množstvo alkoholu. Ten muž bol zdravý, v minulosti nemal žiadne zranenia okrem zlomenej nohy v detstve. Inak nič. Príčina smrti podľa očakávania,“ uviedol Tripp.

„Prišli po tlačovej konferencii nejaké nové informácie?“ spýtal sa Callanach.

Tripp sa zatváril hrozivejšie. „Nedostalo sa to k vám? Však ste si opäť vypli mobil, čo?“

Callanach strčil ruku do vrečka a keď ju vytiahol, zvieral čierne telefón. „Nieкто zriadil elektronické úložisko a ľudia, ktorí boli na festivale, tam ukladajú všetky svoje nahrávky. Sú tam už tisíce hodín záznamu. Inak nie sú použiteľné žiadne stopy. A verejnosť je na tom veľmi zle. Myslím, že hlavný inšpektor Begbie sa zabarikádoval vo svojej kancelárii. Tlačová kancelária sa s vami snaží spojiť. Nieкто z novín chce s vami urobiť rozhovor.“

„Myslíte, že to pomôže?“

„O tom nerozhodujem ja, ale tuším, že jedny noviny vás nazvali Bradom Pittom škótskej polície, takže by ste možno nechceli...“ Trippov hlas pomaly zanikol.

„To je všetko, ďakujem, Tripp. Môžem vidieť šéfa?“

„Povedal, že sa stretáva len s poslami dobrých správ,“ odpovedal Tripp, keď odchádzal.

„Zdá sa, že všetci dnes budeme mať zlý deň,“ zamrmlal Callanach.

Vošiel do Begbieho kancelárie práve vo chvíli, keď hlavný inšpektor odovzdával hromadu spisov detektívovi v civile, ktorého nikdy predtým nevidel.

Begbie ukázal na stoličku, na ktorú sa Callanach rozhodol nesadnúť si.

„Netuším, ako dlho tu budeme,“ pokračoval detektív v civile, ignorujúc Callanachovu prítomnosť. „Samozrejme, budeme spolupracovať s vašim tímom. A budeme potrebovať aj niekoľko vašich mužov, ktorí budú pracovať v teréne.“

„Obávam sa, že som od včera zamestnal všetkých svojich ľudí,“ zavŕchal Begbie so zatvorenými očami. „Callanach má pre mňa nejaké novinky.“ Callanach hľadel z okna. „No, dohoda znie takto: môžete využívať všetky kancelárske priestory, ktoré chcete, vybavenie, miestne informačné zdroje, čokoľvek. Jediný problém, ktorý budete mať, je pracovná sila.“ Detektív vydal čudný zvuk, no Begbie ho ignoroval a stlačil tlačidlo na malej rýchlovarnej kanvici, ktorú mal v kancelárii pravdepodobne preto, aby nemusel prejsť pár metrov po chodbe len z toho dôvodu, aby si uvaril čaj. Callanach využil príležitosť a prezrel si nováčika. Súdiatec podľa prízvuku patril k vyššej triede a na svoje znechutenie videl povýšenecký postoj, ktorý sa prejavoval v tóne jeho hlasu a v tom, ako držal hlavu.

„Dobre, už pôjdem. O našich požiadavkách a otázke ľudských zdrojov budeme hovoriť neskôr, inšpektor.“ Odišiel bez toho, aby sa poďakoval alebo sa obťažoval poriadne za sebou zavrieť dvere. Callanach ich za ním poriadne zabuchol.

„Mal by som niečo vedieť?“ spýtal sa.

„Dnes nie,“ zamrmlal Begbie. „Máte podozrivého?“

„Má tmavé vlasy. Nízka, štíhla postava, ale to len odvodzujem z toho, že ho nebolo vidieť v dave. Môže to byť muž alebo žena. Najlepšie by som ho opísal slovami ‚zabijak na profesionálnej úrovni‘.“

„No, ďakujem pekne, inšpektor, to už nikdy nevypustíte z úst pred živou dušou. Inšpektorka Turnerová práve začína pracovať na prípade, ktorého páchatela už stihla podobne ako vy nevhodne pomenovať. Vy máte profesionálneho zabijaka a Turnerová má drviča. Takmer určite je to muž silnej zavalitej postavy, mocný, brutálny, a ak máme súdiť podľa detailov pitevnej správy, úplný psychopat.“

„Dve vraždy za jednu noc? Nie je to v týchto končinách nezvyčajné?“

„Nezvyčajné? Je to katastrofa gigantických rozmerov! Viete, čo sa dnes dostalo na titulky novín?“ Callanach nemal odvahu až do tej chvíle zdvihnúť zrak. „Nie? Potom sa o to s vami podelím. Nebezpečenstvo